

דרו ביומי הכיפורים

לא נתקלתי בדרו במלחמת העצמאות. הוא היה בפלמ"ח ואני בגיבתי, והמרחק בין השתיים כמרחק שבין מיורח ומערב. בראשית שנות ה-50 הודמנתי באחד הערכים למלון הנשיא בירושלים, ומצאתי את שם את הג'ינג'י. הג'ינג'י הוא, כמובן, ירוחם כהן, שלישי התימני של יגאל אלון. הוא היה בחברת דרו והזמין אותי לשבת עימם.

ישבנו, דיברנו, שתינו. כמו כל הפלמ"חניקים, לא ידע דרו לשותת. הוא היה רגיל יותר לחלב מאשר לקוניאק. (בימים ההם תמיד שתו קוניאק, משוםמה.)

אחרי שעדשתיים, חש דרו ברע. הוא ברח לבית השימוש והסתגר באחד התאים. ירוחם חשש שמא יעשה מעשה נואש, ודיבר אל לינו, מבעד לדלת הנעולה. עמדנו שעה ארוכה, מתחננים ומפצרים בו לצאת. לבסוף נפתחה הדלת, ודרו יצא, כשפניו ירוקים. הג'ינג'י הוביל אותו הביתה.

פגישה אחרת, שנחרתה בזיכרוני, היתה בשפתיהם של הרצליות. הייתי במלון אכדיה, ירדתי לים ושם היה דרו, בבגדיים. בימים ההם התמודד על תפקיד מפקד גייסות השריון. דיברנו על ענייני צבא. אסטרטגיה ומלחמות שונות. זכורני שעמדתו בליבי על ההבדל המזוז בין העדינות של האיש ובין התפקיד שאליו חתר — לפקד על מפלצות הפלדה.

אחרי מלחמת ששת הימים נערכה בכנסת ישיבה חגיגית, שאליה הזמנו אלופי הפיקוד וראשי החילות. אלה ישבו ביציע המכובדים, בשורה ארוכה ומפוארת. ניצלתי את ההזדמנות כדי לנאום על מוטריות המלחמה. בימים ההם ספילתי בשקט בכמה פשעים חמורים — השמדת הכפרים באיזור לטרון, הניסיון להרוס את העיר קלקיליה, הריגת אורחים שניסו לחצות כלילת את הירדן בחורה אל הגדה המערבית.

התלבטתי כיצד להציג את הנושא, והחלטתי לעשות זאת בסיגנון חיובי וחינוכי. תחת לעמוד על החריגות, דיברתי על טוהר הנשק שעמד תמיד לנגד עיניו של צה"ל, ושכל חריגה ממנו הוא פגיעה בייחודו.

אחרי הנאום ירדתי למיזנון, ובמסדרון נתקלתי בדרו. הוא לחץ את ידי בחמימות ואמר: "זה היה נאום חשוב, וזהי בדיוק רוחו של צה"ל! כך צה"ל צריך להיות!" מי חלם אז על המורן מתל-יערשיש?

פעם אחרת היתה לנו היתקלות מעציבה יותר. זה היה אחרי הפלת המטוס הלוכני בראשית 1973. כבר סיפרתי על כך לא מכבר. דרו, הרמטכ"ל, ישב בשולי אולם המליאה בתא המיועד ליועצים, במרחק של כמה צעדים בלבד מדוכן הנואמים.

במשך כל הישיבה ניהלתי קרב של קריאות יבוינים עם כל שאר הנואמים. שהצדיקו את הפלת מטוסי הנוסעים מעל לדרום סיני, כשכפיהם נימוקים הוזהים עם נימוקי הסובייטים אחרי הפלת המטוס הדרום-קוריאני. כשבא תורי לנאום, אמרתי דברים קשים על המעשה. בשיא הנאום פניתי הישר אל דרו והצעתי לו להפטר, כדי לכפר על מישגה חמור ביותר בשיקול. אחרי הנאום ניגשתי אל דרו, הבעתי באוזניו צער על כי הייתי נאלץ, על פי מיטב הבנתו, להגיד את הדברים. הוא לחץ את ידי ואמר שעלי לעשות את חובתי כפי שאני מבין אותה. לא פעם האמת, כעבור שנה, מה היה קורה אילו נהג לפי עצתי. יתכן שהיה חי כיום.

אחרי מלחמת יום הכיפורים יצא אליו לכי. נעשה לו עוול חמור. הוטלה עליו מלאו האחריות למעשיהם של רבים — משה דיין, גולדה מאיר, הממשלה כולה, אני כמטכ"ל, היה אני ואמר שדרו היה חף מפשע. אני סבור כי כרמטכ"ל, היה עלי לשאת באחריות. הוא היה שותף מלא להחלטות ולמחדלים, ונדרמה לי שהוא חש בכך. העוול היה טמון בחוסר הפרופורציה: אם היה דרו אשם במשהו, הרי היה משה דיין אשם באותו הדבר פי מאה. הציבור הרגיש בכך, ועל כן רצו דריין וגולדה בכובשת-פנים, למרות שהוועדה זכתה אותם.

אני משוכנע כיום — כפי שהייתי משוכנע אז — כי ועדת-אגרנט לא נהגה כשורה, בייחוד באימתן האפשרות לנאשמים להתגונן כראוי. בין ועדת-אגרנט וועדת-כהן פערה תרומה, ועדת-כהן היתה הוגנת. והיא דנה דיין-צדק, אחרי שנתנה לנאשמים ליהנות מכל ספק סביר. לא כן ועדת-אגרנט. כעבור זמן ביקרתי בביתו של דרו ברמת-אביב. הוא עבר אז בצים, ואני רציתי לשוחח עימו על פרשת מיכאל צור. דרו, שהיה הגון וישר כסרגל, היה מזועזע ומעשיו של צור, ולא הבין את מניעיו.

אך השיחה התגלגלה, כמובן, לאירועי יום הכיפורים. הוא סיפר לי שאחרי המלחמה ברק את תיקייה המודיעיני, ולא האמין למראה עיניו. "אילו ידעתי חלק קטן מן העובדות שהיו בתיקים, הייתי מגייס את המילואים בעוד מועד!" אמר בהתרגשות. "השערות שלי סמרו כשראתי מה היה ידוע לאמ"ן, ומה לא גילו לי".

הוא הביא לי שורה ארוכה של דוגמות, ואני מודה שגם שערותיי סמרו אחת לאחת.

וכן הלאה וכן הלאה, ידיעות שכל אחת מהן היתה מספקת כדי לגייס את המדינה כולה.

איך זה קרה שמאות הידיעות האלה לא הביאו את ראשי אמ"ן להודיעקות? האמת הפשוטה היא שהכל היו לכורים שבני הקונספציה. ולא רק ה"קונספציה" המיקצועית שעליה דיברה

ועדת-אגרנט, ברבר הקשר בין היכולת המצרית באוויר ובכונות הצבא המצרי לתקוף. זו קבעה את החלטותיו של אלי ועזרא, ראשי אמ"ן. אלא הקונספציה הגרולה של השחצנות הישראלית, שאמרה שהערכים אינם שווים מאומה, שצבא-מצריים כולו אינו יכול להתמודד עם כיתה אחת של חיילים יהודיים, שהערכים הם פחדנים, שלעולם לא יעזו לחצות את התעלה.

זאת היתה הקונספציה, שקבעה את כל החלטות. מיליון עובדות לא יכלו לעמוד בפניה. ולגביה לא היה כל הבדל בין גולדה מאיר הפרימיטיבית, משה דיין הרדוד ודרו ידידי, איש שאהבתיו והערכתיו.

מים, מים ויגון

מדינאי בכיר מאוד במדינה מערבית מסוימת הואיל בטובו, לא מכבר, להזמין אותי לארוחת-ערב ושיתחילונו. "כך הרפתקה הזאת בלבנון", אמר, "היתה בגלל המים, לא כן?"

הוא היה בקיא בעניין. לישראל חסרים מים. החקלאות הגיעה לקצה גבול היכולת, ויש צורך לצמצם אותה. והרי החקלאות מהווה כישור קבוצתי לחיך חזקה מאוד. לא כן?

היכן יש מים בסביבה? בדרום-לבנון. ישראל כבשה את הדרום, וקבעה את גבולה החדש על נהר האוּלַי. זה משארר בידי ישראל את כל מקורות הירדן, ואת מי הנהרות הליטאני והזהראני.

הדיבורים על לוחם-הגליל באים לסכר את האזון ולהסח את הדעת, לא כן? המטרה האמיתית היתה ונשארה להשתלט על המים. הרי התנועה הציונית רצתה כך עוד ב-1919, כאשר הגישה לוועידת-השלום בפאריס תוכנית על גבולות הארץ. האם לא הציעה אז שהליטאני יהווה את הגבול הצפוני של פלסטין?

(לא בדיוק. האמת ההיסטורית מרתקת עוד יותר. באותו תוכיר תבעה ההנהגה הציונית שנהר האוּלַי יהווה את גבול ארצנו.)

אמרתי שאיני בקיא ברזי הנפש והמחשבה של מנהיגי ישראל, אך בליבי עלו כמה פרטים נשכחים.

כאשר הייתי בחור צעיר מאוד, התבקשתי לתרגם לעברית תוכנית להסדר ענייני המים במרחב. אני זוכר מי חיבר אותה. באתן השנים, שנות ה-40, היה קיים שפע של תוכניות, ובראשן תוכניתו המפורסמת של הפרופסור האמריקאי לאודרמילק לניצול מי הירדן.

בשנות ה-40 הראשונות — זאת יש לזכור — היה המרחב השמי מאוחד בפעם הראשונה והאחרונה כעת החדשה. במרחב שלטו אז הבריטים, ומחשבתם היתה נתונה כולה לניהול המלחמה. הגרמנים והאיטלקים שלטו כיום-התיכון, ואי-אפשר היה להעביר בדרך קצרה זו אספקה למרחב שלנו. הדרך היחידה היתה ארוכה ומסוכנת, מסכיב לאפריקה. כל מטר מעוקב כמחסן של אונייה היה יקר מפי באותו נפת.

הבריטים הקימו אז את "מועצת-האספקה למיזרח התיכון", שמטרתה היתה לרכז ולארגן את כל משאבי הייצור במרחב, כדי שלא יהיה צורך בייבוא. סחורות עיראקיות נמכרו בארץ, תרופות מתוצרת ארץ-ישראל נמכרו בכגדאד. או קמה התעשייה העברית על רגליה.

ממילא היה זה ירח-הדבש לתוכניות כל-מרחביות. אותן תוכיר שתירגמתו עסק כזה: ריכוז כל מקורות-המים במרחב בתוכנית אחת, וחלוקת המים על פי אמות-מידה כלכליות רציונאליות, בלי קשר לגבולות קיימים ואפשריים.

עד כמה שאני זוכר, היה רעיון לנצל את מי החידקל בעיראק, לייעד את מי הפרת להשקאת סוריה ואת מי האורונטס (אל-אסי) ללבנון, להעביר את מי הליטאני לארץ-ישראל המערבית ואת כל מי הירדן לעבר-הירדן.

מסתבר שכבר אז חשב מישוהו שמי הליטאני צריכים ל לארץ-ישראל, כפי שחשבו לפניו מנסחי התוכיר הציוני ב-9 גם גישתם היתה מושפעת בעיקר משיקולים של מים. עכשיו גוברת בקרב יודעי-דבר בעולם, במישור-י ובלשכות של ראשי ממשלות, הדיעה כי מלחמת-הלבנון נועדה אלא לאפשר את שליטת ישראל במקורות-המים דרום-לבנון, כלומר. חלוקת לבנון ושילטון ישראלי לצמיתות חלקה הדרומי. מעניין.

טיפול נמרץ מאוד

שמתי לב לעובדה מוזרה. בכל יום ששי, בשעה 6 בערב ב (על השעון, כמו שאומרים) דוהר אמבולנס של טיפול נ ברחוב דיונגוף רומה, כשהצופרים זועקים.

ניסיתי לפענח תעלומה זו, ולא הצלחתי. העליתי בדמיוני כל הסיבות האפשריות למיקריות משונה זו, ויש לי רק ז ווהי:

בכל יום ששי, כמה רקות לפני שש בערב, נוטל האו לתחנה את היומן כידיו ובודק כמה מיקרים היו לו כמשך הש ותמיד חסר לו מיקרה אחד או שניים למיכסה.

או קיי, הוא אומר, "לדרך!"

האמבולנס יוצא בחריקת גלגלים, הצופרים מופעלים הכוח. הקול המבהיל משפיע על רכייה-לכב, ומישוהו חש ו האמבולנס עוצר, אוסף את האיש ומביא אותו לתחנה.

"זהו", אומר האחראי. "המיכסה מלאה. אפשר ללכת הביו

כאשר זעקו הפרחים

"אתה אוהב את רואלד דאל?" שאלה אותי צעירה אוסטרי והצביעה על ספר.

הודיתי שמעולם לא שמעתי על רואלד דאל.

אבל אתה מוכרח לקרוא את זה! קראה, ודחפה את ה לידי. "תקרא קודם כל את הסיפור הזה..."

"הסיפור הזה" סיפר על אדם שהמציא מכונה, שבאמצעותה מסוגל להאזין לקולותיהם של צמחים.

מאז נטעו הרעיון הזה בראשי. האם זועק ורד, כאשר קוט אותו? האם צועק העץ, כאשר אני כורת ממנו ענף?

השבוע, כשיצאה רחל אחי לחופשה, והשביעה א להשקות את הצמחים בדירה, פנתה אל מצפוני, לכל אשכח.

קוראים לך, הפרחים, אמרה, "לכל אחד יש קול משלו. קוראים בעדינות: אורי אורי השקה אותנו!"

בקיצור, דאל.

יש יחס מיוחד בין סופר וקורא. אתה מציץ אל תוך נפ ונדרמה לך שאתה מכיר אותו. הוא מעצב את דמיוןך, נוטע רעיונות, מרחיב את עולמך הרוחני, ודאל יותר מרבים אחרי עכשיו אומרים לנו שדאל הוא אנטי-שמי נורא. שצרי להטיל עליו חרם. שאסור להקרין את סיפוריו המוסרי בטלוויזיה. וגם לא סיפורים של סופרים אחרים, שהוס במסגרת אותה הסיירה.

השלב הבא יהיה לשרוף את ספריו. תחילה צריכים להק אותם לרשימת הספרים האסורים בשטחים הכבושים, בין שקס וג'ורג' אנטוניוס. ואחרי-כך להערים אותם בערימות במידה בירושלים, ולהשרוף אותם לרגלי אריאל שרון. מרוע?

דאל כתב דברים חמורים מאוד על מלחמת-הלבנון. לא יו חריפים מכמה מן הדברים שפורסמו בישראל, מפי הוגי-דין ישראליים, כמו ישעיהו ליבוביץ. אבל דאל הוא גוי, והוא לא בישראל, ואסור לו.

מה הוא כתב? שקורבו הנאצים מתנהגים עתה כנאז עצמם. שמדינת-ישראל מו הגת כרייך השלישי. שב ושרון הם, כמעט העתקיפ של היטלר וגרינג. שישר פלשה ללבנון ורצחה שם יו 25 אלף נפש, רובם אורח נשק וילדים, כמיכצע רצח המוני מתוכנן. ועוד.

זה קיצוני מאוד. אבל ו רים, דומים נאמרו על- אנשים רבים בעולם. בני בעלי פרס-נובל ואחיו שריהביתחן משה ארנס. י ראלי שאינו מוכן לשמוע ז

מוטב שלא ייסע לחו"ל ולא יכנס לוויוכו עם זרים. כי אלה כיום ריעות נפוצות מאוד. תרבות לה"ה בגין, שרון ורפאל אי אני מודה שאני שונא את ההשוואה בין מעשינו ובין מע הנאצים. השואה היתה פרשה חריפ-עמית בהיסטוריה, יח כמינה, והשוואת כל מעשה אחר — חמור ככל שיהיה למעשי-הנאצים, יש בה משום חילול זכר הקורבנות. אך מכי שמנחם בגין ומשה שמיר עושים זאת כל שני וחמישי, ודוברי משושים ככשו גם את דעה לנאצים — מה כי נבוא ונל מה שמותר לבגין, מותר לדאל. מי שמשווה את יאסר ערפ להיטלר, מעניק לחסידי הפלסטינים את הזכות להשוות אוו לנאצים.

מותר להתרגז על דאל. אילו היה לי זמן, הייתי יושב וכותב מיכתב ארוך ומנומק, ומוחה על כמה מהגדרותיו. אבל מכאן ו להיסטוריה המפוקרת ושריפת ספרים — המרחק רב. יש כתגובה הזאת משהו המזכיר את הפיתגס על הגנב, ש ראשו בוער הכובע.

מותר להתרגז על דאל. אילו היה לי זמן, הייתי יושב וכותב מיכתב ארוך ומנומק, ומוחה על כמה מהגדרותיו. אבל מכאן ו להיסטוריה המפוקרת ושריפת ספרים — המרחק רב. יש כתגובה הזאת משהו המזכיר את הפיתגס על הגנב, ש ראשו בוער הכובע.

מותר להתרגז על דאל. אילו היה לי זמן, הייתי יושב וכותב מיכתב ארוך ומנומק, ומוחה על כמה מהגדרותיו. אבל מכאן ו להיסטוריה המפוקרת ושריפת ספרים — המרחק רב. יש כתגובה הזאת משהו המזכיר את הפיתגס על הגנב, ש ראשו בוער הכובע.

מותר להתרגז על דאל. אילו היה לי זמן, הייתי יושב וכותב מיכתב ארוך ומנומק, ומוחה על כמה מהגדרותיו. אבל מכאן ו להיסטוריה המפוקרת ושריפת ספרים — המרחק רב. יש כתגובה הזאת משהו המזכיר את הפיתגס על הגנב, ש ראשו בוער הכובע.

מותר להתרגז על דאל. אילו היה לי זמן, הייתי יושב וכותב מיכתב ארוך ומנומק, ומוחה על כמה מהגדרותיו. אבל מכאן ו להיסטוריה המפוקרת ושריפת ספרים — המרחק רב. יש כתגובה הזאת משהו המזכיר את הפיתגס על הגנב, ש ראשו בוער הכובע.

מותר להתרגז על דאל. אילו היה לי זמן, הייתי יושב וכותב מיכתב ארוך ומנומק, ומוחה על כמה מהגדרותיו. אבל מכאן ו להיסטוריה המפוקרת ושריפת ספרים — המרחק רב. יש כתגובה הזאת משהו המזכיר את הפיתגס על הגנב, ש ראשו בוער הכובע.

מותר להתרגז על דאל. אילו היה לי זמן, הייתי יושב וכותב מיכתב ארוך ומנומק, ומוחה על כמה מהגדרותיו. אבל מכאן ו להיסטוריה המפוקרת ושריפת ספרים — המרחק רב. יש כתגובה הזאת משהו המזכיר את הפיתגס על הגנב, ש ראשו בוער הכובע.

מותר להתרגז על דאל. אילו היה לי זמן, הייתי יושב וכותב מיכתב ארוך ומנומק, ומוחה על כמה מהגדרותיו. אבל מכאן ו להיסטוריה המפוקרת ושריפת ספרים — המרחק רב. יש כתגובה הזאת משהו המזכיר את הפיתגס על הגנב, ש ראשו בוער הכובע.

מותר להתרגז על דאל. אילו היה לי זמן, הייתי יושב וכותב מיכתב ארוך ומנומק, ומוחה על כמה מהגדרותיו. אבל מכאן ו להיסטוריה המפוקרת ושריפת ספרים — המרחק רב. יש כתגובה הזאת משהו המזכיר את הפיתגס על הגנב, ש ראשו בוער הכובע.

מותר להתרגז על דאל. אילו היה לי זמן, הייתי יושב וכותב מיכתב ארוך ומנומק, ומוחה על כמה מהגדרותיו. אבל מכאן ו להיסטוריה המפוקרת ושריפת ספרים — המרחק רב. יש כתגובה הזאת משהו המזכיר את הפיתגס על הגנב, ש ראשו בוער הכובע.

מותר להתרגז על דאל. אילו היה לי זמן, הייתי יושב וכותב מיכתב ארוך ומנומק, ומוחה על כמה מהגדרותיו. אבל מכאן ו להיסטוריה המפוקרת ושריפת ספרים — המרחק רב. יש כתגובה הזאת משהו המזכיר את הפיתגס על הגנב, ש ראשו בוער הכובע.

מותר להתרגז על דאל. אילו היה לי זמן, הייתי יושב וכותב מיכתב ארוך ומנומק, ומוחה על כמה מהגדרותיו. אבל מכאן ו להיסטוריה המפוקרת ושריפת ספרים — המרחק רב. יש כתגובה הזאת משהו המזכיר את הפיתגס על הגנב, ש ראשו בוער הכובע.

מותר להתרגז על דאל. אילו היה לי זמן, הייתי יושב וכותב מיכתב ארוך ומנומק, ומוחה על כמה מהגדרותיו. אבל מכאן ו להיסטוריה המפוקרת ושריפת ספרים — המרחק רב. יש כתגובה הזאת משהו המזכיר את הפיתגס על הגנב, ש ראשו בוער הכובע.

מותר להתרגז על דאל. אילו היה לי זמן, הייתי יושב וכותב מיכתב ארוך ומנומק, ומוחה על כמה מהגדרותיו. אבל מכאן ו להיסטוריה המפוקרת ושריפת ספרים — המרחק רב. יש כתגובה הזאת משהו המזכיר את הפיתגס על הגנב, ש ראשו בוער הכובע.

מותר להתרגז על דאל. אילו היה לי זמן, הייתי יושב וכותב מיכתב ארוך ומנומק, ומוחה על כמה מהגדרותיו. אבל מכאן ו להיסטוריה המפוקרת ושריפת ספרים — המרחק רב. יש כתגובה הזאת משהו המזכיר את הפיתגס על הגנב, ש ראשו בוער הכובע.

מותר להתרגז על דאל. אילו היה לי זמן, הייתי יושב וכותב מיכתב ארוך ומנומק, ומוחה על כמה מהגדרותיו. אבל מכאן ו להיסטוריה המפוקרת ושריפת ספרים — המרחק רב. יש כתגובה הזאת משהו המזכיר את הפיתגס על הגנב, ש ראשו בוער הכובע.

מותר להתרגז על דאל. אילו היה לי זמן, הייתי יושב וכותב מיכתב ארוך ומנומק, ומוחה על כמה מהגדרותיו. אבל מכאן ו להיסטוריה המפוקרת ושריפת ספרים — המרחק רב. יש כתגובה הזאת משהו המזכיר את הפיתגס על הגנב, ש ראשו בוער הכובע.

מותר להתרגז על דאל. אילו היה לי זמן, הייתי יושב וכותב מיכתב ארוך ומנומק, ומוחה על כמה מהגדרותיו. אבל מכאן ו להיסטוריה המפוקרת ושריפת ספרים — המרחק רב. יש כתגובה הזאת משהו המזכיר את הפיתגס על הגנב, ש ראשו בוער הכובע.

מותר להתרגז על דאל. אילו היה לי זמן, הייתי יושב וכותב מיכתב ארוך ומנומק, ומוחה על כמה מהגדרותיו. אבל מכאן ו להיסטוריה המפוקרת ושריפת ספרים — המרחק רב. יש כתגובה הזאת משהו המזכיר את הפיתגס על הגנב, ש ראשו בוער הכובע.

מותר להתרגז על דאל. אילו היה לי זמן, הייתי יושב וכותב מיכתב ארוך ומנומק, ומוחה על כמה מהגדרותיו. אבל מכאן ו להיסטוריה המפוקרת ושריפת ספרים — המרחק רב. יש כתגובה הזאת משהו המזכיר את הפיתגס על הגנב, ש ראשו בוער הכובע.

מותר להתרגז על דאל. אילו היה לי זמן, הייתי יושב וכותב מיכתב ארוך ומנומק, ומוחה על כמה מהגדרותיו. אבל מכאן ו להיסטוריה המפוקרת ושריפת ספרים — המרחק רב. יש כתגובה הזאת משהו המזכיר את הפיתגס על הגנב, ש ראשו בוער הכובע.

מותר להתרגז על דאל. אילו היה לי זמן, הייתי יושב וכותב מיכתב ארוך ומנומק, ומוחה על כמה מהגדרותיו. אבל מכאן ו להיסטוריה המפוקרת ושריפת ספרים — המרחק רב. יש כתגובה הזאת משהו המזכיר את הפיתגס על הגנב, ש ראשו בוער הכובע.

מותר להתרגז על דאל. אילו היה לי זמן, הייתי יושב וכותב מיכתב ארוך ומנומק, ומוחה על כמה מהגדרותיו. אבל מכאן ו להיסטוריה המפוקרת ושריפת ספרים — המרחק רב. יש כתגובה הזאת משהו המזכיר את הפיתגס על הגנב, ש ראשו בוער הכובע.

מותר להתרגז על דאל. אילו היה לי זמן, הייתי יושב וכותב מיכתב ארוך ומנומק, ומוחה על כמה מהגדרותיו. אבל מכאן ו להיסטוריה המפוקרת ושריפת ספרים — המרחק רב. יש כתגובה הזאת משהו המזכיר את הפיתגס על הגנב, ש ראשו בוער הכובע.

מותר להתרגז על דאל. אילו היה לי זמן, הייתי יושב וכותב מיכתב ארוך ומנומק, ומוחה על כמה מהגדרותיו. אבל מכאן ו להיסטוריה המפוקרת ושריפת ספרים — המרחק רב. יש כתגובה הזאת משהו המזכיר את הפיתגס על הגנב, ש ראשו בוער הכובע.

מותר להתרגז על דאל. אילו היה לי זמן, הייתי יושב וכותב מיכתב ארוך ומנומק, ומוחה על כמה מהגדרותיו. אבל מכאן ו להיסטוריה המפוקרת ושריפת ספרים — המרחק רב. יש כתגובה הזאת משהו המזכיר את הפיתגס על הגנב, ש ראשו בוער הכובע.

מותר להתרגז על דאל. אילו היה לי זמן, הייתי יושב וכותב מיכתב ארוך ומנומק, ומוחה על כמה מהגדרותיו. אבל מכאן ו להיסטוריה המפוקרת ושריפת ספרים — המרחק רב. יש כתגובה הזאת משהו המזכיר את הפיתגס על הגנב, ש ראשו בוער הכובע.

מותר להתרגז על דאל. אילו היה לי זמן, הייתי יושב וכותב מיכתב ארוך ומנומק, ומוחה על כמה מהגדרותיו. אבל מכאן ו להיסטוריה המפוקרת ושריפת ספרים — המרחק רב. יש כתגובה הזאת משהו המזכיר את הפיתגס על הגנב, ש ראשו בוער הכובע.

מותר להתרגז על דאל. אילו היה לי זמן, הייתי יושב וכותב מיכתב ארוך ומנומק, ומוחה על כמה מהגדרותיו. אבל מכאן ו להיסטוריה המפוקרת ושריפת ספרים — המרחק רב. יש כתגובה הזאת משהו המזכיר את הפיתגס על הגנב, ש ראשו בוער הכובע.

מותר להתרגז על דאל. אילו היה לי זמן, הייתי יושב וכותב מיכתב ארוך ומנומק, ומוחה על כמה מהגדרותיו. אבל מכאן ו להיסטוריה המפוקרת ושריפת ספרים — המרחק רב. יש כתגובה הזאת משהו המזכיר את הפיתגס על הגנב, ש ראשו בוער הכובע.

מותר להתרגז על דאל. אילו היה לי זמן, הייתי יושב וכותב מיכתב ארוך ומנומק, ומוחה על כמה מהגדרותיו. אבל מכאן ו להיסטוריה המפוקרת ושריפת ספרים — המרחק רב. יש כתגובה הזאת משהו המזכיר את הפיתגס על הגנב, ש ראשו בוער הכובע.

מותר להתרגז על דאל. אילו היה לי זמן, הייתי יושב וכותב מיכתב ארוך ומנומק, ומוחה על כמה מהגדרותיו. אבל מכאן ו להיסטוריה המפוקרת ושריפת ספרים — המרחק רב. יש כתגובה הזאת משהו המזכיר את הפיתגס על הגנב, ש ראשו בוער הכובע.

מותר להתרגז על דאל. אילו היה לי זמן, הייתי יושב וכותב מיכתב ארוך ומנומק, ומוחה על כמה מהגדרותיו. אבל מכאן ו להיסטוריה המפוקרת ושריפת ספרים — המרחק רב. יש כתגובה הזאת משהו המזכיר את הפיתגס על הגנב, ש ראשו בוער הכובע.

מותר להתרגז על דאל. אילו היה לי זמן, הייתי יושב וכותב מיכתב ארוך ומנומק, ומוחה על כמה מהגדרותיו. אבל מכאן ו להיסטוריה המפוקרת ושריפת ספרים — המרחק רב. יש כתגובה הזאת משהו המזכיר את הפיתגס על הגנב, ש ראשו בוער הכובע.

מותר להתרגז על דאל. אילו היה לי זמן, הייתי יושב וכותב מיכתב ארוך ומנומק, ומוחה על כמה מהגדרותיו. אבל מכאן ו להיסטוריה המפוקרת ושריפת ספרים — המרחק רב. יש כתגובה הזאת משהו המזכיר את הפיתגס על הגנב, ש ראשו בוער הכובע.

מותר להתרגז על דאל. אילו היה לי זמן, הייתי יושב וכותב מיכתב ארוך ומנומק, ומוחה על כמה מהגדרותיו. אבל מכאן ו להיסטוריה המפוקרת ושריפת ספרים — המרחק רב. יש כתגובה הזאת משהו המזכיר את הפיתגס על הגנב, ש ראשו בוער הכובע.

מותר להתרגז על דאל. אילו היה לי זמן, הייתי יושב וכותב מיכתב ארוך ומנומק, ומוחה על כמה מהגדרותיו. אבל מכאן ו להיסטוריה המפוקרת ושריפת ספרים — המרחק רב. יש כתגובה הזאת משהו המזכיר את הפיתגס על הגנב, ש ראשו בוער הכובע.

מותר להתרגז על דאל. אילו היה לי זמן, הייתי יושב וכותב מיכתב ארוך ומנומק, ומוחה על כמה מהגדרותיו. אבל מכאן ו להיסטוריה המפוקרת ושריפת ספרים — המרחק רב. יש כתגובה הזאת משהו המזכיר את הפיתגס על הגנב, ש ראשו בוער הכובע.

מותר להתרגז על דאל. אילו היה לי זמן, הייתי יושב וכותב מיכתב ארוך ומנומק, ומוחה על כמה מהגדרותיו. אבל מכאן ו להיסטוריה המפוקרת ושריפת ספרים — המרחק רב. יש כתגובה הזאת משהו המזכיר את הפיתגס על הגנב, ש ראשו בוער הכובע.

מותר להתרגז על דאל. אילו היה לי זמן, הייתי יושב וכותב מיכתב ארוך ומנומק, ומוחה על כמה מהגדרותיו. אבל מכאן ו להיסטוריה המפוקרת ושריפת ספרים — המרחק רב. יש כתגובה הזאת משהו המזכיר את הפיתגס על הגנב, ש ראשו בוער הכובע.

מותר להתרגז על דאל. אילו היה לי זמן, הייתי יושב וכותב מיכתב ארוך ומנומק, ומוחה על כמה מהגדרותיו. אבל מכאן ו להיסטוריה המפוקרת ושריפת ספרים — המרחק רב. יש כתגובה הזאת משהו המזכיר את הפיתגס על הגנב, ש ראשו בוער הכובע.